

ACHTER DE SCHERMEN VAN DE ERFGOEDBANK

Lut De Koker
Vrijwilligster Erfgoedbank Jette

“Bij onze vrijwilligers zitten mensen met verschillende talenten.”

Lut De Koker is geboren in Sint-Joost-ten-Node, woont in Ternat, werkt in de Koningin Astridschool Laken, heeft tijdens haar jeugd in Molenbeek, Laken, Anderlecht, Ganshoren en Jette gewoond, en in de scouts van Koekelberg gezeten. In Sint-Agatha-Berchem zit ze in het bestuur van GC De Kroon, en is ze lid van de fanfare Berchems Music Band. Maar een heel groot deel van haar hart ligt in Jette, waar haar beide ouders vandaan kwamen en waar ze nu een erg actieve vrijwilliger is bij de Erfgoedbank.

Luts grootouders langs moederskant hielden café Den Bruegel open op het Kardinaal Mercierplein. Ze figureerden daar nog in opnames van de televisiereeks Jeroom en Benzamien uit 1966 naar een verhaal van Ernest Claes. Langs vaderskant hadden de grootouders aan de Dielegemberg bij de ‘ancien barrière’, vlakbij waar nu het AZ is, een mercerie: een winkeltje met naaigerief, hoeden, hemden, ondergoed, lakens, en dergelijke. Na enkele jaren in Anderlecht een kruidenierszaak te hebben uitgebaat, werden Luts ouders ten gevolge van een onteigening vanwege de aanleg van de ring gedwongen op zoek te gaan naar een nieuwe locatie. Deze hebben ze gevonden in Ganshoren, waardoor Lut De Koker haar jeugd van haar 14 tot 22 jaar in Jette doorbracht. De ideale leeftijd om veel tijd door te brengen en vrienden te maken in jeugdhuis, jeugdcafé en jeugdbeweging.

Vrienden van vader

Maar hoe belandde Lut De Koker uiteindelijk bij de Erfgoedbank? “Ik werk in de Koningin Astridschool in Laken, en neem de tram en de trein naar huis richting Ternat. Als ik moet wachten op de trein doe ik dat in de bibliotheek van Jette. Daar zag ik op flyers dat ze vrijwilligers zochten voor het erfgoedproject. Na eerste contact met Sabina Lauro, Jessy Neukermans en de andere vrijwilligers ben ik gebleven. Ik was meteen

op mijn gemak. De aanpak is laagdrempelig en het gaat om ‘levende’ geschiedenis, om wat er leeft en leefde in de gemeente.” Dat haar vader gestorven is toen ze twintig was, heeft ook een rol gespeeld. “Hij was enig kind dus ik wist niet veel over hem. Ik heb eerst foto’s uit mijn eigen archief meegebracht en gescand voor de Erfgoedbank, bijvoorbeeld beelden van mijn grootouders voor hun winkel en hun café. Daarna ben ik bij andere Jettenaars op zoek gegaan naar foto’s en verhalen. Mensen vinden het meestal tof als je met hen babbelt. En het is een win-win want zo ben ik ook meer te weten te komen over mijn vader. Verschillende mensen hebben hem nog gekend, en dat ik zijn dochter was zorgde voor vertrouwen.” Zo was er bijvoorbeeld Lea X, een levende legende die aan de Dielegemberg woont en die veel kan vertellen over Jette. “Zij kende mijn vader ook. Hij was de beste kameraad van haar man, zei ze, en ze wist veel zaken die ik niet wist. Bijvoorbeeld dat hij in het bestuur van de Duivenclub had gezeten, of dat hij als kind altijd zo koket gekleed was dat het leek alsof hij uit een doosje kwam. Ik heb ook nog een foto gekregen van een dame, J.R., iemand waarmee hij in het Sint-Jozefskoor heeft gezeten. Blijkbaar staat daar ook de moeder van de vrouw van Will Tura op, Jenny Swinnen. Zij was ook van Dielegemberg.” Van J.R. heb ik ook een tekening gekregen die mijn vader had getekend in zijn jeugdijaren. Het was een zelfportret. Deze dame had die tekening al die jaren bewaard!

Rust in de bibliotheek

Behalve het veldwerk kan De Koker ook het verwerken van het materiaal wel smaken: het scannen en het beschrijven van de foto’s, dat tweewekelijks gebeurt in de bibliotheek van Jette. “Je kan ook van thuis uit werken, maar tijdens die halve dag in de bib kom ik echt tot rust. Het team met Sabina Lauro van de cultuurdienst, Marjolein Roelandt van GC Essegem, en Saskia Wybo

van de bib ondersteunt ons heel goed. Bij onze vrijwilligers zitten ook mensen met verschillende talenten. Iemand die geschiedenis heeft gestudeerd, iemand die graag eindredactie doet, iemand die graag mensen aanspreekt...”

“Ik let er nu zelf op dat ik regelmatig foto’s neem van interieurs en alledaagse situaties.”

Tijdrovend is het wel. “We hebben meer dan 1500 foto’s maar daar moet ook de correcte en concrete informatie bij. Daarvoor moet je na het scannen meestal nog eens terug naar de eigenaar.”

Helemaal op het laatst komt misschien nog het belangrijkste: het ontsluiten van het materiaal voor het publiek. Behalve Café Souvenir en Fabriek Souvenir zou ook de nieuwe Erfgoedkrant die in Jette in de stijgers daarvoor zorgen. De pas overleden kenner van het Jetse en het Brusselse verleden Marcel De Schrijver zal daarin zeker aan bod komen. Tot slot heeft Lut ook nog een tip voor wie vandaag foto’s neemt. “Ik kijk op oude foto’s graag naar interieurs en taferelen uit het dagelijkse leven. Van speciale gelegenheden zijn er altijd genoeg foto’s, maar het zijn dikwijls de alledaagse gebeurtenissen en voorwerpen die je later graag terugziet. Daarom let ik er nu zelf op dat ik regelmatig foto’s neem van interieurs en gewone situaties, en niet altijd alles uit de weg ruim of buiten beeld laat om mooie portretten te nemen.”

Michaël Bellon

Surf naar
<https://erfgoedbankbrussel.be/jette>
Volg ons
f @erfgoedbankbrussel